

Τ Ω Ν

ΚΟΙΝΩΦΕΛΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

(ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΒΑΣΙΛ. ΔΙΑΤΑΓΗΝ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑ Δ. ΑΝΣΕΛΜΟΥ.)

ἌΡΙΘ. 9.

1837.

(Δεκεμβρίου.)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

ΝΟΜΙΚΑ. Περί συναλλαγματικής. — **ΥΓΙΕΙΝΗ.** Περί άσφυξίας. — **ΓΕΩΡΓΙΑ.** Περί έμου-
λισμού ή έμβελιασμού τών δένδρων. — **ΠΟΙΚΙΛΙΑ.** Περί έγγαστριμυθίας. Περί πυρεθίων
ή πυρεθίων φασφορικών. Τρόπος τού έμποδίζεν τόν χάρτην νά πίνη. Τρόπος τού
νά κάμη άδιάβροχον πάν είδες υφάσματος. Τρόπος τού νά διατηρήση τις τó γάλα νοσίων
δι' όλόκληρα έτη. Τρόπος τού νά κάμη τρυφερόν τó κρέας τών παλαιών όρνίθων. Έτερος
τρόπος διά τά κρέατα.

ΝΟΜΙΚΑ.

Περί συναλλαγματικής (συνέχεια.)

Άφ' οῦ εις τήν τελευταίαν περί συναλλαγματικής διατριβήν έπραγμα-
τεύθημεν περί τών δύο πρωτίστων υποχρεώσεων τού εκδότου, μένει νά
αναπτύξωμεν ήδη τήν τρίτην υποχρέωσιν τήν όποιαν αυτός αναλαμβάνει
νά παρασκευάση τήν πληρωμήν τής συναλλαγματικής, ήτις είναι και ή
κυριωτέρα όλων τών άλλων υποχρεώσεων του και ό τελικός σκοπός τού
προκειμένου συναλλάγματος.

Η συναλλαγματική πρέπει νά πληρωθῆ εις τήν προθεσίαν της, και οι
δικασταί δέν δύνανται νά παραχωρήσουν κάμμίαν άλλην προθεσίαν. Κάμ-
μία αντίστασις εις τήν πληρωμήν αυτής δέν είναι δεκτή, εκτός μόνον εάν
ή ή συναλλαγματική ζητείται ώς άπολεσθεΐσα από τόν ιδιοκτήτην αυτής,
ή ό ιδιοκτήτης αυτής πτωχέσῃ. Αί διατάξεις τού νόμου είναι τόσον ρηταί
ώστε δέν δυνάμεθα νά συμμερισθώμεν τήν γνώμην εκείνων οι όποιοι φρο-
νοῦν ότι μόνη ή πρό τής προθεσμίας τής πληρωμής αντίστασις άπαγορεύ-
εται, επιτρέπεται δε ή κατάσχεσις τής πρός έξόφλησιν αυτής ποσότητας,
όταν φθάσῃ ή προθεσία της.

Η προθεσία αυτή διαφέρει τών εις τά συνήθη χρέη προθεσιμών, κα-
θόσον εις τά τελευταία ή προθεσία υποτίθεται πάντοτε ότι συνωμολογήθη
υπερ χρεώστου, και έπομένως ό δανειστής ήμπορεί νά υποχρεωθῆ νά
δεχθῆ τήν πληρωμήν και πρό τής εκπνεύσεώς της, εν. ὡ. εις. τὰς συναλλα-
9.

ματικὰς ἢ προθεσμία λογίζεται συνωμολογημένη καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ δανειστοῦ, ὅστις διὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ υποχρεωθῆ νὰ δεχθῆ τὴν πληρωμὴν τῆς πρότερον. Εἰς τὸ ἐμπόριον ὅπου αἱ ἐποχαὶ τῶν εἰσπράξεων συνδυάζονται πάντοτε μὲ τὴν ἀκρίβειαν μὲ τὰς ἐποχὰς τῶν πληρωμῶν, μία τοιαύτη πρόωρος προσφορά τῆς πληρωτέας ποσότητος ἐνδέχεται νὰ ἐπιφέρῃ δυσχεραίας καὶ ἐξόδα τὰ ὅποια ἄλλως ἠδύναντο νὰ προληφθῶσι. Ἄν ὁμωσὶ κομιστῆς τῆς συναλλαγματικῆς συγκατατεθῆ εἰς τὴν πρόωρον πληρωμὴν, ὁ χρεώστης δὲν δύναται πλέον νὰ τὴν ἀνακαλέσῃ· ὑπάρχει δὲ αὕτη ἡ διαφορὰ μεταξύ τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν ὁ χρεώστης τῆς συναλλαγματικῆς τὴν πληρώσει εἰς τὴν προθεσμίαν τῆς, καὶ ἐκείνης καθ' ἣν ἤθελε τὴν ἐξοφλήσει πρότερον, ὅτι εἰς τὴν πρώτην περιπτώσειν ἢ ἀνευ ἀντιστάσεως γενομένη πληρωμὴ λογίζεται νόμιμος, καὶ ὁ χρεώστης θεωρεῖται ἀπληλαγμένος, καὶ ἐὰν αὕτη δὲν ἤθελε γίνῃ εἰς τὸν ἀληθῆ ἰδιοκτῆτην αὐτῆς, εἰς τὸν ὅποιον ἐπίκειται ἢ ἀπόδειξις ὅτι ἡ πληρωμὴ ἐγένεε κατὰ συνέπειαν δόλου, ἢ τούλάχιστον ἀσυγγνώστου ἀμελείας τοῦ χρεώστου.

Ἄν ἀπεναντίας ὁ ἀποδέκτης πληρῶσῃ πρὸ τῆς προθεσμίας, τὸ πρόωρον τῆς πληρωμῆς γεννᾷ ὑπόνοιαν δόλου, καὶ ἂν ἐντεῦθεν πηγᾷσῃ διαφορὰ, ὁ πληρῶσας υποχρεοῦται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἐκεῖνος πρὸς ὃν ἔκαμε τὴν πληρωμὴν ἦτον ὁ ἀληθὴς ἰδιοκτῆτης.

Ἐξαιρεῖται ἐν τούτοις ἡ περίστασις καθ' ἣν ἤθελε πτωχεύσει τις ἐκ τῶν χρεωστῶν τῆς συναλλαγματικῆς· καθότι τότε ἡ συναλλαγματικὴ καθίσταται ἀπαιτητῆ, καὶ οἱ ἄλλοι χρεῶσται αὐτῆς υποχρεοῦνται κατ' αἴτησιν τοῦ κομιστοῦ νὰ τὴν ἐξοφλήσουν ἀμέσως, ἂν δὲν προτιμοῦν νὰ ἐγγυηθοῦν ὅτι ἡ πληρωμὴ θέλει λάβει χώραν εἰς τὴν προθεσμίαν.

Ἐκτός ὅτι ἡ πληρωμὴ τῆς συναλλαγματικῆς πρέπει νὰ γίνεται εἰς νομίματα τοιαῦτα ὅποια εἶναι τὰ ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενα, ὀφείλει νὰ γίνεται καὶ ὀλοσχερῶς. Ἐὰν ὁμωσὶ ὁ κομιστῆς δεχθῆ ἐν μέρει πληρωμὰς, αὗται ἐλαφρύνουν τοὺς ἐκδότας καὶ ὀπισθογράφους, ἀλλ' ὁ κομιστῆς χρεωστῆ νὰ κάμῃ διαμαρτυρικὸν περὶ τοῦ ὑπολοίπου.

Ἡ πληρωμὴ αὕτη γίνεται πρὸς τὸν κομιστὴν, ὅστις πάντοτε λογίζεται ἰδιοκτῆτης τῆς συναλλαγματικῆς, ἢμπορεῖ δὲ νὰ ἐνεργηθῆ καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου, τρίτου, τετάρτου, κτλ. ἀντιτύπου, φθάνει μόνον νὰ σημειωθῆ (ὡς προεῖρηται) εἰς τὸ ἐξωφλημένον ἀντίτυπον ὅτι ἡ ἐπ' αὐτοῦ γενομένη πληρωμὴ ἀκυροῖ τὴν ἰσχὺν τῶν λοιπῶν. Ἡ πληρωμὴ εἰς τοιαύτην περίπτωσιν πρέπει νὰ γίνεται ἐπὶ τοῦ ἀντιτύπου τοῦ φέροντος τὴν ἀποδοχὴν

ἄλλως ὁ χρεώστης δὲ θεωρεῖται ἀπληλαγμένος ὡς πρὸς τὸν τρίτον κομιστὴν τοῦ ἀντιτύπου τούτου, καὶ ἢμπορεῖ νὰ υποχρεωθῆ νὰ πληρῶσῃ ἐκ δευτέρου.

Ὅταν λοιπὸν ἀπολεσθῆ μία συναλλαγματικὴ ἀναπόδεκτος, ἢμπορεῖ νὰ ζητηθῆ ἡ πληρωμὴ τῆς διὰ δευτέρας, τρίτης, τετάρτης, κτλ. ἂν ὁμωσὶ ἡ ἀπολεσθεῖσα συναλλαγματικὴ ἦτον ἤδη ἀποδεδεγμένη, ἢ διὰ δευτέρας, τρίτης, κτλ. πληρωμῆ δὲν δύναται νὰ γενῆ εἰμὴ δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐμποροδικείου, ἢ τοῦ ἀνήκοντος πρωτοδικείου, καὶ ἀρ' οὗ ὁ κομιστῆς ἐγγυηθῆ τὸν ἀποδέκτην ἐναντίον πάσης καταδιώξεως τὴν ὅποιαν ἤθελε κάμει κατ' αὐτοῦ ὁ κομιστῆς τοῦ ἀποδεδεγμένου ἀντιτύπου· ἡ ὑποχρέωσις αὕτη σβύνει μετὰ τρία ἔτη, ἂν εἰς τὸ διάστημα τοῦτο δὲν ἐγένεε κάμμία δικαστικὴ καταδίωξις.

Ἡ συναλλαγματικὴ ἢμπορεῖ νὰ ἐξοφληθῆ εἴτε ἀπὸ τὸν πρὸς ὃν ἐξεδόθη εἴτε ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι τυχὸν ἐσημειώθησαν ὑπὸ τῶν ὀπισθογράφων ἢ τριτεγγυητῶν ὡς μέλλοντες νὰ πληρῶσουν εἰς περιπτώσειν ἀνάγκης (au besoin)· μετὰ δὲ τὸ ἐπὶ μὴ πληρωμῆ διαμαρτυρικὸν, καὶ παρὰ παντὸς παρεμβαίνοντος ὑπὲρ τοῦ ἐκδότου ἢ τινος τῶν ὀπισθογράφων. Εἰς τοιαύτην περιπτώσειν, ἢ παρεμβάσεις καὶ ἡ πληρωμὴ ἐσθαιροῦνται εἰς τὸ διαμαρτυρικὸν, ἢ κατόπιν αὐτοῦ, ὁ δὲ παρεμβαίνων ὑποκαθίσταται (est subrogé) εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ κομιστοῦ ἐναντίον ἐκείνου ὑπὲρ τοῦ ὁποίου παρενέβη, ὡς καὶ ἐναντίον τῶν ἐγγυητῶν του.

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀποδέκτου τῆς συναλλαγματικῆς γενομένη πληρωμὴ ἀπαλλάττει ὅλους τοὺς ὀπισθογράφους καὶ τὸν ἐκδότην, ὅταν ὑπῆρχε πρόβλεψις ἐκ μέρους του. Ὅταν ὁμωσὶ ἡ πληρωμὴ αὕτη γίνῃ διὰ παρεμβάσεως ἄλλου, τότε πρέπει νὰ γίνουν αἱ ἐπόμεναι διακρίσεις.

Ἄν ἡ πληρωμὴ ἐγένεον ὑπὲρ τοῦ ἐκδότου, ὅλοι οἱ ὀπισθογράφοι ἀπαλλάττονται πάσης εὐθύνης, καθότι ὁ ἐκδότης εἶναι ἐγγυητῆς των ὡς ὁ πωλητῆς πρὸς τὸν ἀγοραστὴν, καὶ ἐπομένως αὐτὸς μὲν ἐνέχεται πρὸς τοὺς ὀπισθογράφους ἐνεκα τῆς μὴ ἐξοφλήσεως τῆς συναλλαγματικῆς, οὐχὶ δὲ καὶ τὰνάπαλιν. Ἄν αὕτη ἐνεργηθῆ διὰ λογαριασμὸν τινος ὀπισθογράφου, ἀπαλλάττονται ὅλοι οἱ μετ' αὐτὸν, καθότι ἕκαστος ὀπισθογράφος λογίζεται ἐκδότης ὡς πρὸς τοὺς ἐπομένους ὀπισθογράφους, ἐκτός μόνον ὅτι δὲν εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἀποδείξῃ τὴν ὑπαρξίν προβλεψέως.

Ἄν πολλοὶ ὁμοῦ προσφέρουν νὰ παρεμβοῦν πρὸς πληρωμὴν τινος συναλλαγματικῆς, καὶ μεταξύ αὐτῶν εὐρίσκεται καὶ ὁ ἀποποιηθεὶς τὴν ἐξοφλη-

σιν, ὁ τελευταῖος προτιμᾶται· εἰς ἔλλειψιν δὲ αὐτοῦ προτιμᾶται ἐκεῖνος ὅστις μὲ τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀπαλλάττει περισσοτέρως. Τοιοῦτοτρόπως ὁ προσφέρων νὰ πληρώσῃ ὑπὲρ τοῦ ἐκδότου, θέλει προτιμηθῆ ὡς ἀπαλλάττων ὅλους τοὺς ὀπισθογράφους. Μετ' αὐτὸν θέλει προτιμηθῆ ὅσιν παρεμβῆ ὑπὲρ τοῦ ἀρχαιοτέρου ὀπισθογράφου, ὡς ἀπαλλάττων ὅλους τοὺς μετ' αὐτόν.

Ὁ κομιστὴς τινος συναλλαγματικῆς, ὅστις εἰς περίπτωσιν μὴ ἐξοφλήσεως αὐτῆς θέλει νὰ καταδιώξῃ τὸν ἐκδότην καὶ τοὺς ὀπισθογράφους, ὀφείλει νὰ ζητήσῃ τὴν πληρωμὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς προθεσμίας, τὴν δὲ ἄρνησιν (ἂν συμβῆ) νὰ τὴν βεβαιώσῃ τὸ ἀργότερον τὴν ἐπαύριον τῆς προθεσμίας δι' ἐγγράφου, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται διαμαρτυρικὸν ἐπὶ μὴ πληρωμῇ. Ἐξαιρέσις τοῦ κανόνος· τούτου γίνεται ὅταν πτωχεύσῃ πρὸ τῆς προθεσμίας τῆς συναλλαγματικῆς ὁ πρὸς ὃν εἶναι ἐκδεδομένη, καθότι τότε ἡ προθεσμία αὐτῆς λογίζεται ὅτι ἔφθασε, καὶ ὁ κομιστὴς δύναται νὰ κάμῃ ἀμέσως τὸ διαμαρτυρικὸν καὶ νὰ ἐνεργήσῃ τὰ κατὰ τοῦ ἐκδότου καὶ τῶν ὀπισθογράφων δικαιώματά του, οἱ ὅποιοι ὅμως δύνανται νὰ ἀπαλλαχθοῦν τῆς ἀμέσου πληρωμῆς δίδοντες ἐγγύησιν περὶ τῆς κατὰ τὴν προθεσμίαν ἐξοφλήσεως τοῦ χρέους.

Μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ διαμαρτυρικῷ ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ κομιστὴς, λαμβάνων τὴν ἄδειαν τοῦ δικαστοῦ, νὰ ἐνεργήσῃ συντηρητικὴν κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν κινητῶν κτημάτων τοῦ ἐκδότου, τοῦ ἀποδέκτου τῶν ὀπισθογράφων, καὶ τῶν τριτεγγυητῶν, ἂν ὑπάρχουν, καὶ ἂν ὡς πρὸς τούτους δὲν ἐσυμφωνήθῃ βῆται τὸ ἐναντίον. Δύναται ὡσαύτως νὰ κινήσῃ ἀμέσως ἀγωγὴν κατ' αὐτῶν τῶν ἰδίων πρὸς ἀπόδοσιν τόσον τοῦ ποσοῦ τῆς συναλλαγματικῆς, ὅσον καὶ τῶν νομίμων τόκων τοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ διαμαρτυρικῷ, τῶν ἐξόδων τῆς τελευταίας ταύτης πράξεως, τῆς κοινοποιήσεως αὐτῆς καὶ τῶν τόκων αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀγωγῆς.

Ἡ ἀγωγή τοῦ κομιστοῦ δύναται νὰ κινήθῃ ἢ ἀτομικῶς ἐναντίον τοῦ ἀποδέκτου, τοῦ ἐκδότου ἢ ἐνὸς ὁποιοῦδήποτε ἐκ τῶν ὀπισθογράφων, ἢ συνάμα ἐναντίον ὅλων αὐτῶν· δύναται δὲ νὰ τοὺς ἐνάξῃ ὅλους εἰς τὸ δικαστήριον τῆς κατοικίας τοῦ ἀποδέκτου, ὅστις εἶναι ὁ κύριος· χρεώστης, ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ εἶναι ἐγγυηταὶ αὐτοῦ ἀλληλέγγυοι· ἡμπορεῖ δὲ οὐχ ἥττον νὰ ἐνάξῃ ἕκαστον αὐτῶν εἰς τὸ δικαστήριον τῆς ἰδίας αὐτοῦ κατοικίας, λόγῳ γενικῆς δικαιοδοσίας.

Πρὶν κινήθῃ ἡ ἀγωγή αὕτη, πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ τὸ διαμαρτυρικὸν πρὸς τὸν ἐπὶ ἐγγύησει ἐναγόμενον, καὶ ἐὰν αὐτὸς δὲν πληρώσῃ τὴν συναλ-

λαγματικὴν τότε κλητεύεται ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς χρονολογίας τοῦ διαμαρτυρικῷ, ἐὰν ὁ τόπος τῆς κατοικίας τοῦ δὲν ἀπέχῃ πλέον τῶν πέντε μυριομέτρων. Ἐπὶ μακροτέρας ἀποστάσεως, προστίθεται εἰς τὴν ἀνωτέρω προθεσμίαν μίᾳ ἡμέρᾳ κατ' ἐκάστην ἀπόστασιν δύο ἡμισυ μυριομέτρων.

Ὁ ἐναγόμενος ὀπισθογράφος ἔχει ὡσαύτως τὸ δικαίωμα νὰ κινήσῃ τὴν αὐτὴν ἀγωγὴν κατὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ ὀπισθογράφων καὶ τοῦ ἐκδότου, ἐντὸς τῆς αὐτῆς προθεσμίας, ἀρχομένης τὴν ἐπιούσαν τῆς χρονολογίας τὴν ὁποίαν φέρει ἢ πρὸς αὐτὸν κλήσις τοῦ ἀντιδίκου του.

Ἄν ὁ κομιστὴς δὲν κάμῃ τὸ ἐπὶ μὴ πληρωμῇ διαμαρτυρικὸν, δὲν τὸ κοινοποιήσῃ, ἢ δὲν κινήσῃ τὴν ἀγωγὴν του ἐντὸς τῶν νομίμων προθεσμιῶν χάνει πᾶν δικαίωμα κατὰ τῶν ὀπισθογράφων καὶ κατ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ἐκδότου, ἂν αὐτὸς ἀποδείξῃ ὅτι ὑπῆρχε πρὸβλεψις κατὰ τὴν προθεσμίαν τῆς συναλλαγματικῆς.

Τὸ αὐτὸ ἀπαράδεκτον δύναται νὰ προταθῇ κατὰ τῶν ὀπισθογράφων παρ' ἐκάστου προγενεστέρου ὀπισθογράφου, καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἐκδότου ὅταν αὐτὸς ἔκαμε πρόβλεψιν. Ἄλλ' ἐὰν μετὰ τὰς διακηφθείσας προθεσμίας ὁ ἐκδότης ἢ ὁ ὀπισθογράφος λάβῃ διὰ λογαριασμοῦ, συμψηφισμοῦ, ἢ ὅπωςδήποτε ἄλλως τὰ πρὸς πληρωμὴν τῆς συναλλαγματικῆς προσδιορισμένα χρήματα, ὁ κομιστὴς ἀναλαμβάνει τὰ κατ' αὐτῶν δικαιώματά του. Ἐὰν ὅμως ὁ πρὸς ὃν ἡ συναλλαγματικὴ ἦτον ἐκδεδομένη τὴν ἀπέδέχθη, ἢ φανῆ ὅτι εἶχε πρόβλεψιν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς προθεσμίας, δὲν δύναται νὰ ἀντιτάξῃ εἰς τὸν κομιστὴν τὸ πᾶνωρον τῶν πράξεων του. Δὲν ἔχει κατ' αὐτοῦ εἰμὴ τὴν πενταετὴ παραγραφὴν περὶ ἧς θέλομεν ὁμιλήσει προσεχῶς.

(Ἀκολουθεῖ) (14.)

Υ Γ Ι Ε Ι Ν Η.

Περὶ ἀσφυξίας.

Ὀνομάζουσιν ἀσφυξίαν τὴν παῦσιν τῆς ἀναπνοῆς καὶ ἀκολούθως τῆς κινήσεως καὶ τὴν ἀναισθησίαν δηλ. τὸν κατ' ἐπιφανείαν θάνατον. Ἐπειδὴ συμπύπτουσι συχνάκις τὰ περιστατικὰ, τὰ ὅποια προξενοῦσι τὴν ἀσφυξίαν, εἶναι δὲ ἀναγκαῖον νὰ προσφέρωμεν ταχεῖαν βοήθειαν εἰς τοὺς πάσχοντας, συμφέρει νὰ μάθωμεν εἰς τί συνίσταται αὕτη τόσο μᾶλλον, ὅσῳ ὁ τυχὼν ἄνθρωπος ὅπως οὖν νοήμων δύναται κατὰ τούτο νὰ χρησιμεύσῃ. Εἰς ἀναλόγους μάλιστα χρεῖας πρέπει νὰ δημοσιεύωμεν τὰς ἰατρικὰς γνώσεις, διότι

δεν είναι κίνδυνος μήπως παρεξηγηθῶσιν ἢ προέλθωσιν ἐκ τούτου λυπηρὰ ἀποτελέσματα.

Ἡ ἀσφυξία συμβαίνει κυρίως ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ψύχραν ἢ θερμότητα, ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κεραυνοῦ, ἀπὸ τὸν πνιγμὸν, ἀπὸ τὸν βυθισμὸν, ἀπὸ τὴν ἀγχόνην, ἀπὸ διαφόρους δηλητηρίους ἀέρας, οἱ ὁποῖοι ἀναδίδονται εἰς τὰ σπτόμενα σώματα, εἰς τοὺς ἀποπάτους καὶ εἰς τὰ πατητήρια τῶν σταφυλιῶν. Ἡ προερχομένη ἀπὸ τὸ ψύχος ἀσφυξία ἀρχίζει μὲ γενικὸν αἰμωδίασμα (νάρκωσιν), καταφορὰν εἰς ὕπνον καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἀναισθησίαν καὶ ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ θανάτου σημεῖα. Εἰς τὴν περίσασιν ταύτην δὲν πρέπει νὰ ζεσάνωμεν τὸν ἀσφυκτικὸν, εἰμὴ κατ' ὀλίγον καὶ βαθμηδόν· ἐπειδὴ ἡ μετάθασις ἀπὸ τὴν πολλὴν ψυχρότητα εἰς τὴν μεγάλην θερμότητα ἐπιφέρει ἀφύκτως τὸν θάνατον. Εἶναι δὲ ἀνάγκη, χωρὶς τούτου, καὶ νὰ γυμνώσωμεν τὸν ἄνθρωπον, νὰ τρίψωμεν μὲ χιόνα τὸ σῶμα, ἔπειτα δὲ μὲ πανία βρεγμένα εἰς ψυχρὸν ὕδωρ, μετὰ ταῦτα εἰς χλιαρὸν, καταντώντες ἀπὸ τὸ ἐπιγαστριον ὡς τὰ ἄκρα. Ὅταν δὲ τὰ μέλη δὲν φαίνονται πλέον ξυλωμένα, βάλλομεν τὸν ἀβρωστον εἰς στρώμα ζεσταμένον, ἀκολουθοῦμεν τὰ ξηρὰ τριψίματα, πλησιάζομεν εἰς τὰ βωθῶνά του δριμέα ὑγρὰ, δίδομεν νὰ πῆρ ὀλίγας κοχλεαρίας βρακῆς ἢ ἄλλου τινος ἀρωματικῆς ποτοῦ, καὶ ἢ ἐπιμέλεια αὕτη διαρκεῖ δύο ἢ τρεῖς ὥρας.

Εἰς τὴν ἀσφυξίαν τῆς θερμότητος περιπίπτουσιν ὅσοι ἐμβαίνουσιν εἰς τὰ ὑπόκαυστα λυπηρὰ ἢ τὰ ὀρθότερον λεγόμενα πυριατήρια, εἰς τὰ ὑπόγεια, ἢ εἰς τὸ βάθος ἀτροκινήτου μηχανῆς διὰ νὰ τὴν διερηώσωσι κτλ. Τοὺς τοιούτους πρέπει νὰ ἐξαπλώσωμεν κατὰ γῆς, νὰ τοὺς βαντίσωμεν εἰς τὴν κοιλίαν καὶ τὸ στήθος ἀφθόνως μὲ ὕδωρ, νὰ θάλωμεν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ μέτωπον πανία βρεγμένα εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἐνωμένον μὲ ὀξειδιον, νὰ ἐμβάσωμεν εἰς τὰ βωθῶνια πτερὸν, καὶ νὰ χύσωμεν ἐκεῖ εἴτε ὀξειδιον εἴτε βρακὴν καὶ νὰ τοὺς τρίψωμεν. Ἀλλὰ καλὸν εἶναι νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἡ ἀσφυξία αὕτη εἶναι βαρυτέρα παρὰ τὴν ἄλλην, καὶ γίνεται σχεδὸν πάντοτε θανατηφόρος. Εἶναι λοιπὸν φρονιμότερον νὰ τὴν προλαμβάνωμεν, τὸ ὁποῖον φαίνεται εὐκολον.

Τὸν δὲ παθόντα ἀσφυξίαν ὡς κεραυνόβλητον πρέπει νὰ τρίψωμεν ὁμοίως νὰ ποτίσωμεν ἔπειτα μὲ ἐρεθιστικὰ καὶ πνευματώδη ποτὰ, χύνοντες εἰς ἐν σαρκῶδες μέρος τοῦ σώματος ζεστὸν ὕδωρ διὰ νὰ προξενήσωμεν εὐθύς φουσαλίδα ἢ ὁποία ἐνεργεῖ πολὺ δραστηκώτερον παρὰ τὰ λεγόμενον ἐκδάριον ἢ βεζακατόριον.

Ἡ ἀσφυξία τοῦ πνιγμοῦ προέρχεται ἀπὸ σώματα ξένα χωμένα εἰς τὸν λάρυγγα, ἢ καὶ ἀπὸ κολλώδη τινα ὕλην, ἥτις γεννάται ἐκεῖ, ἢ κατωτέρω κατὰ τινας ἀβρωστίας· ἀλλ' ὁ κίνδυνος τότε εἶναι μέγας καὶ σύντομος, χρειάζεται δὲ νὰ σχισθῆ ὀλίγον ὁ λαίμῳς διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοὺς πνεύμονας ἐξωθεν ἀήρ, καὶ νὰ ἐξέλθῃ τὸ ἐμπύδιον· ὅθεν ἐπειδὴ ἡ ἐργασία αὕτη ἀπαιτεῖ ἰδιαιτέρας χειρουργικὰς γνώσεις περιττὸν κρίνωμεν νὰ εἰπῶμεν περὶ αὐτῆς τίποτε.

Ἡ ἀσφυξία τοῦ βυθισμοῦ εἶναι ἡ συχνοτάτη ὄλων τῶν ἄλλων, συμβαίνει δὲ μάλιστα εἰς τοὺς βιομηχανικοὺς καὶ ναυτικούς.

Ἀφ' οὗ ἐκβάλωμεν τὸν βυθισμένον ἐξω, πρέπει νὰ μὴ τὸν κρεμάσωμεν ἀνάποδα δηλ. κατὰ κεφαλῆς μὲ τὴν ματαίαν καὶ ἀθλίαν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἐκβάλῃ τὸ ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι ἐμβῆκεν εἰς τὸ στήθος του, ἐπειδὴ δὲν ἐμβαίνει ποτὲ διόλου. Πρέπει δὲ ὁμοίως νὰ μὴ τὸν τινάσωμεν πολὺ.

Ἄν τύχωμεν μακρὰν κατοικίας ἀνθρώπων, εἰς παραποταμίαν π. χ. ἢ παράλιον ἢ ἐντὸς πλοίου, ἐκεῖ πρέπει καὶ νὰ βοηθήσωμεν τὸν πάσχοντα, νὰ κόψωμεν δηλ. τὰ βρεγμένα αὐτοῦ φορέματα καὶ νὰ τὸν σκεπάσωμεν μὲ ξηρὰ, νὰ τὸν ἐξαπλώσωμεν δὲ τοιοῦτοτρόπως, ὥς ὅλον μὲν τὸ σῶμα νὰ κλίνη εἰς τὰ ἐμπροσθεν, ἡ δὲ κεφαλὴ ὀλίγον εἰς τὴν ὀπισθεν καὶ νὰ φυθίσωμεν εἰς τὸ πρόσωπόν του. Ἐπειτα μὲ ἄχυρον ἢ πτερὸν κτλ. γαργαλίζομεν τὰ βωθῶνά του, τὸν ἀερίζομεν κινουντες ἐπάνω τῆς κεφαλῆς του πῖλον ἢ ἄλλο τι πρᾶγμα, ἀνοίγομεν τὸ στόμα διὰ νὰ γαργαλίσωμεν καὶ ἐκεῖ τὸν οὐρανίσκον ὅπως δῆποτε δυνηθῶμεν καὶ εὐκολυνώμεθα, ὡς καὶ μὲ αὐτὸν τὸν δάκτυλον, διὰ νὰ κινήσωμεν ἐμετὸν καὶ νὰ ἀνακαλέσωμεν τὴν ἀναπνοήν. Τὸν τρίβομεν εἰς τὸ στήθος, εἰς τὸ ἐπικάρδιον, εἰς τὰ ἄκρα μὲ γυμνήν ἢ φέρουσαν μάλλινον ὕφασμα χεῖρα. Τέλος πάντων δυνάμεθα νὰ ἐμπνεύσωμεν καὶ ἀέρα εἰς τὸ στήθος προσαρμύζοντες τὸ στόμα εἰς τὸ στόμα του, καὶ κλείοντες τὴν βίνα (μύτην) του καθ' ἐκάστην φοράν.

Ἄλλ' ἂν τύχωμεν πλησίον κατοικίας ἀνθρώπων, κατακλίνομεν τὸν υποβρύχιον εἰς τὸ στρώμα, τὸν τρίβομεν μὲ ζεστὰ ὑφάσματα, τὸν θερμαίνομεν μὲ ζεστὰ κεραμίδια, ἢ καὶ βωκάλια γεμάτα ἀπὸ ζεστὸν ὕδωρ, πλησιάζομεν εἰς τὴν ὄσφρησίν του ἀμμωνιακὸν καὶ ὀξύδιον ἢ θειαφόξυλον ἀναμμένον, τέλος βάλλομεν καὶ κλύσμα μὲ ὕδωρ πολὺ ἀλατισμένον ἢ ὀξειδισμένον.

Ἀλλὰ πρέπει νὰ μὴ βαρυνθῶμεν αὐτὰ ἐνεργοῦντες, νὰ ἐξακολουθήσωμεν

δ' ἐξ ἐναντίας δύο καὶ τρεῖς ὥρας, προσκαλοῦντες ἐν τοσοῦτῳ καὶ ἰατρὸν, ὅστις δύναται νὰ μεταχειρισθῇ καὶ ἰσχυροτέρους ἄλλους θεραπειάς, τρόπους.

Ἡ ἀσφυξία τῆς ἀγγύνης, εἴτε ὁ ἀπαγχονισμὸς, γίνεται ἢ ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅταν θέλῃ νὰ αὐτοχειρισθῇ, ἢ ἀπ' ἄλλον, ὅταν θέλῃ νὰ τὸν δολοφονήσῃ· ἐπειδὴ δὲ ὁ θάνατος δὲν ἀκολουθεῖ ἀμέσως, καὶ πολλοὶ ἀνέζησαν μετὰ μίαν ὥραν τοῦλάχιστον, ἀφ' οὗ ἀπεγγονίσθησαν, πρέπει νὰ θάλωμεν εἰς πρᾶξιν τοὺς ἀνωτέρω ἐκτεθέντας τρόπους· εἶναι μόνον περιττὸν νὰ ζεσταίνωμεν τὸ σῶμα, ἐκτὸς μόνον ἂν ἔτυχεν ἐκτεθειμένον εἰς ὑπαιθρον ἐν καιρῷ χειμῶνος.

Εἰς δὲ τὴν γενομένην ἀπὸ παυσιζώου ἀέρας ἀσφυξίαν, πρέπει πρῶτον νὰ φύγωμεν τὸν τόπον, ὅπου οἱ τοιοῦτοι ἀναφυσῶνται, ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀνοίξωμεν θύρας καὶ παραθύρια διὰ νὰ ἐμβάσωμεν ἐξωτερικὸν ἀέρα, ἐνίοτε δὲ καὶ νὰ πηδήσωμεν ἀπ' αὐτὸν, τὸ ὅποῖον εἶναι φρονιμότερον ὡς ἀσφαλέστερον.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε ξηρὸς εἰς τοὺς βρωμεροὺς ἐκείνους τόπους, ὅπου πολλάκις ῥίψοκινδυνεύει διὰ νὰ κερδίσῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, πρέπει νὰ τὸν ἐκβάλωμεν ἐκεῖθεν μὲ μηχανικοὺς τρόπους, περὶ τῶν ὁποίων ἴσως ὀμιλήσωμεν ἄλλοτε.

Ἡ δὲ βοήθεια περιστρέφεται εἰς τὰ αὐτὰ πράγματα, πρέπει δηλ. νὰ φέρωμεν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ἀέρα, νὰ τὸν ποτίσωμεν λειμόνισμα (λειμονάδαν) ἢ ὕδωρ ἐνωμένον μὲ ὀξειδίου, μὲ τὸ ὅποῖον νὰ ῥαντίσωμεν καὶ τὸ στήθος καὶ νὰ τρίψωμεν τὸ σῶμα ὅλον· ἀλλὰ διὰ τὴν τελευταίαν ταύτην χρείαν δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν καὶ τὴν καμφορισμένην ῥακήν. Τὸ κολωνιακὸν ἢ λεβαντιδικὸν ἄρωμα. Μετὰ δὲ τρία ἢ τέσσαρα λεπτὰ ἀπομάσσομεν τὰ βρεγμένα μέρη μὲ ζεστὰ χεῖρόμακτρα (προσόψια) καὶ μετὰ τρία πάλιν ἢ τέσσαρα λεπτὰ ἐπαναλαμβάνομεν τὰ ῥαντίσματα.

Συγχρόνως δὲ γαργαλίζομεν τὸ πέλμα τοῦ ποδὸς (πατοῦναν), τὰς μασχάλας, καὶ τοὺς λαγῶνας, μὲ πτερὸν δὲ τοὺς βῶθωνας, κρατοῦμεν ὑποκάτω αὐτῶν ἀμμωνιακὸν ἢ θρωμισμένον οὔρον, καὶ νὰ φυσήσωμεν εἰς αὐτὰ ῥακήν, ὀξειδίου, ἢ ὅποιονδήποτε ἄλλο ὑγρὸν ἀνάλογον.

Τέλος πάντων ἐμφυσῶμεν καὶ ἀέρα εἰς τοὺς πνεύμονας, καθὼς ἦδη εἴπομεν. Ἀλλὰ τὰ βοηθήματα αὐτὰ ὅλα πρέπει νὰ γίνωνται μὲ ταχύτητα, ἐπιμονὴν καὶ καλὴν πάντοτε ἐλπίδα, ἂν καὶ ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ἤδη νεκρός. Πολλάκις οἱ κινδυνεύσαντες οὕτως μόλις ἀνέζησαν μετὰ πέντε ἢ ἐξ

ὀλοκλήρους ὥρας. Πρέπει δὲ μάλιστα νὰ καταφύγωμεν ἀφεύκτως εἰς τὴν ἐμφύσησιν τοῦ ἀέρος· ἂν ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἔπαθεν ἀπὸ βεβίκων ὑδρογόνου, (καθὼς εἰς τοὺς ἀποπατους) ἀνάγκη μεγάλη νὰ προσέξη ὁ ἐμφυσητής, ἐπειδὴ κινδυνεύει νὰ πνιγῇ αὐτὸς ἐν τῷ ἄμα.

Ὁ ἀναζήσας ἀσφυκτικὸς κατακλίνεται εἰς στρωμνὴν ζεστὴν, τὰ παραθύρια ἀνοίγονται καὶ ὅλοι οἱ περιττοὶ ἄνθρωποι ἀπομακρύνονται. Τότε τὸν ποτίζομεν ὀλίγον σακχαρώδη οἶνον, ἢ ἀπὸ τὸν λεγόμενον Μαλαγᾶν, Ῥόταν, Ἀλικάντην κτλ.

Δὲν προχωροῦμεν περαιτέρω διὰ νὰ μὴ ἐρεθίσωμεν τῶν ἰατρῶν τὴν φιλοτιμίαν, ὡς ἐπιβαίνοντες εἰς τὰ χρέη τῶν, καὶ ἀποκαλύπτοντες, ὡς λέγουσιν, εἰς τοὺς χυδαίους τὰ μυστήρια τῆς τέχνης τῶν. (3.)

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Α .

Περὶ ἐμφυλλισμοῦ ἢ ἐμβολιασμοῦ τῶν δένδρων (συνέχεια).

(Ἴδε ἄρθ. 5, 6, καὶ 7 τῆς Ἀνθολογίας.)

Κατὰ τὸ παρὸν ἂς ἀναζητήσωμεν τὰς αἰτίαις εἰς ἃς πρέπει ν' ἀποδώσῃ τις τὰ φαινόμενα ταῦτα. Ἐπρεπε νὰ μὴ εἶχέ τις οὐδέποτε ἐξετάσῃ τὴν φύσιν, ὥστε νὰ μὴ παρατηρήσῃ τὸν ἀμετάβλητον νόμον εἰς τὸν ὅποιον αὐτὴ ὑπῴκειται, ἤτοι τὸ νὰ οὐσιάζῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἄτομα πρὸς διατήρησιν τῶν εἰδῶν· ὁ δὲ νόμος οὗτος ἐφαρμόζεται εἰς ὅλα τὰ ὀργανικὰ ὄντα. Ὅθεν, κατὰ συνέπειαν τῆς ἀρχῆς ταύτης, θεωρεῖ τις ὅτι τὰ μεγαλύτερα καὶ ῥωμαλαιότερα ζῶα, ἐκεῖνα δηλαδὴ ὅσα δύνανται εὐκολώτερον νὰ ἀποφεύγῳσι τοὺς κινδύνους ἢ νὰ ἀνθέξωσιν εἰς τὰ περιστατικὰ τὰ ὅποια προξενοῦν τὴν φθιρᾶν τῶν, γεννοῦν ὀλίγα. Ἡ ἀτομικὴ τῶν δυνάμεις ἀρκεῖ πρὸς διατήρησιν τοῦ εἶδους· ὅθεν δὲν ἦτον ἀνεγκαιῖον νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ ἄτομα. Ἀλλ' ὅτε ὄντα τινὰ ἔλαχον νὰ ἴναι ἀδύνατα καὶ ὑπόκεινται ἀκαταπαύστως εἰς ὅλα τὰ συμβάντα φθειρόμενα ἀπὸ κάθε ἐλαχίστην προσβολὴν, τὸ εἶδος ἠβηλεν, ἀφανισθῇ ἂν τὰ ἄτομα δὲν ἤθελεν εἶσθαι πολυάριθμα. Ἡ Φάλαινα καὶ ὁ Ἑλέρας δὲν τίκτουσιν εἰμὴ ἓνα νεογόνον· ἢ Χερσίγκα ἐν ἑκατομμύριον περίπου· αἱ ψυχαὶ (πεταλοῦθαι) ἑκατοντάδας· καὶ ὁ μῦς πέντε ἕως ὀκτώ τὸν καθέκαστον μῆνα.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ φυτὰ. Τὰ ἐπέτεια, τὰ ὅποια εἶναι καὶ μᾶλλον εὐφθαρτα, εἶναι ἐν γένει καὶ πολυσπερμότερα· ὅθεν ὁ μίκων φέρει διακοσιᾶκισ ἢ τριακοσιᾶκισ πλείτερον σπέρμα ἀπὸ τὴν δρῦν καὶ τὴν καστανέχην, τὰ ὅποια εἶναι ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μᾶλλον πολυσπερμῶν δένδρων.

διότι ὡς ἀρκυῶα φυτὰ, ὑπόκεινται εἰς τοὺς παγετοὺς τοῦ χειμῶνος, τοὺς ὁποίους τὰ μεσημβρινὰ φυτὰ δὲν φοβῶνται. Ὅθεν τὰ τελευταῖα ταῦτα εἶναι ἐν γένει ὀλιγόσπερμα, ἂν καὶ τὰ σπέρματά των συνήθως εἶναι μεγάλητερα.

Ἐκ ταύτης τῆς ἀρχῆς ἔπεται, ὅτι ἡ φύσις, ἔχουσα πρὸ ὀφθαλμῶν τὸν πολλαπλασιασμόν τῶν εἰδῶν, καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἐπρονόησε προσέτι, ὥστε ἕκαστον ἄτομον νὰ ἀναγεννᾶται πολλάκις πρὶν διαφθαρῆ. Διὸ βλέπομεν ὅτι ὅταν ὁποιοδήποτε ὄν, ζῶον ἢ φυτὸν, εἶναι καχεκτικὸν ἢ ἀρρωστον, αἱ ὀργανικαὶ ἀρχαί, αἱ οἱποῖαι εἰς τὴν ὑγειεινὴν των κατάστασιν ἔπρεπε νὰ διανέμωνται εἰς ὅλα του τὰ μέρη, διὰ νὰ τὰ διατηρῶσιν ἀκμαῖα καὶ ἀνάλογα, λαμβάνουν ἄλλον ῥοῦν καὶ συγκεντροῦνται, ἵνα οὕτως εἶπω, ἐπὶ τῶν καρποποιῶν ὀργάνων, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν μέλλουσαν ὑπαρξίν των νέων ὄντων, τὰ ὁποῖα θέλουν διαδεχθῆ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐγκατέλειψεν εἰς τὴν φθοράν. Ὁ γενικὸς οὗτος νόμος ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Οἱ φυσιολόγοι καὶ οἱ ἰατροὶ παρατήρησαν ὅτι οἱ βαχτικοὶ, οἱ φθισικοὶ, ἢ οἱ κυριευθέντες ἀπὸ χρονικὸν τι πάθος προερχόμενον ἀπὸ ὀργανικὸν ἐλάττωμα, εἶναι μᾶλλον ἐπιρροεπεῖς εἰς τὰ ἀφροδίσια. Τὰ πρὸ πολλοῦ οἰκίσματα ζῶα, εἶναι τὰ μᾶλλον διεσθραμμένα κατὰ τὴν φύσιν, καὶ τὰ μᾶλλον πολύγονα. Εἶναι δὲ ἐκαστητοτέρα μεταξὺ τῶν φυτῶν μάλιστ' ἢ παρατήρησις αὕτη· ἂν δένδρον τι ἴηαι πολλὰ εὐρῶστον, εἶναι καὶ ὀλιγόκαρπον· ἀλλ' ἂν κολοβωθῆ διὰ τῆς κλαδείας, διὰ τῆς ἀποκοπῆς τινῶν ἐκ τῶν ῥιζῶν του, διὰ πολλῶν μεταφυτεύσεων ἢ καὶ διὰ τῆς πληγώσεως τοῦ στελέχους, διὰ τῆς δακτυλοειδοῦς περικοπῆς τοῦ φλοιοῦ (incision annulaire), διὰ τῆς τοξοειδοῦς κατακλίσεως (arcure) τῶν κλάδων, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἂν παραφθαρῆ, ἢ φύσις προκκαταλαμβάνουσα φαίνεται τὴν παντελῆ διαφθοράν τοῦ ἀτόμου πρὶν ἐκπληρώσει τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἐπλάσθη, ἐπισπεύδει νὰ τὸ προικίσῃ μὲ ἄνθη καὶ καρπούς.

Ἐκ τούτων δύναται νὰ συμπεράνῃ τις μίαν ἀλήθειαν (fait) ἱκανῶς ἀποδεδειγμένην διὰ τῆς πείρας, τουτέστιν, ὅτι ὁ ἀριθμὸς, τὸ μέγεθος, καὶ συνήθως ἢ ποιότης τῶν καρπῶν, εἶναι κατ' ἀντίστροφον λόγον μὲ τὴν ἀκμὴν τοῦ ἀτόμου, τὸ ὅποιον τοὺς προάγει· καὶ ὅτι ἐπομένως, ὅσον τὸ φυτὸν παραφθαρῆ κατὰ τὴν ὅλην του μορφήν (port), τόσῳ μᾶλλον θέλει καρποφρήσει. Ἄλλ' ἢ παραφθορὰ αὕτη δὲν πρέπει νὰ καταντήσῃ ὥστε νὰ ἴηαι ἀρχὴ παντελοῦς ὀργανικῆς διαφθορᾶς· διότι ἀφοῦ ἡ φύσις ἐξαντληθῆ ἅπαξ, δὲν δύναται πλέον νὰ τὸ συνδράμῃ, καὶ τὸ δένδρον ἀνίκανον ὄν νὰ τελεσφορήσῃ τὸν καρπὸν, θέλει διαφθαρῆ ἀμέσως.

Ἡ ἐμφυτεία εἶναι πρᾶξις τις διὰ τῆς ὁποίας μεταβάλλει τις τὴν σύστασιν δένδρου τινός, ἐμποδίζων τὸν ῥοῦν τοῦ ἀπὸ τὰς ῥίζας εἰς τοὺς κλώνους ἀναβαίνοντος χυμοῦ· ὅσῳ δὲ πλείοτερον τὸ δένδρον ἐμφυτευθῆ, τόσῳ μᾶλλον ἐξαλλοιοῦται. Ὅθεν, κατὰ τὰς ὁποίας παρεδέχθημεν ἀρχάς, ἡ ἐμφυτεία ὀφείλει νὰ αὐξάνῃ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὸ μέγεθος τῶν καρπῶν. Τοῦτο δὲ γνωρίζεται μάλιστ', διότι βλέπομεν ὅτι καὶ αὕτη ἡ ἀλλοίωσις ἢ χειροτέρευσις τοῦ ὑποκειμένου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐμφυτεύει τις, ἔχει ἐπιρροὴν τοῦλάχιστον εἰς τὸ μέγεθός των. Ἄς ἀκολουθήσωμεν τὴν πρώτην μας σύγκρισιν· ἂς λάβωμεν, π. χ. δύο ὀφθαλμοὺς μηλέας ἐκ τοῦ αὐτοῦ κλάδου, ἂς ἐνοφθαλμίσωμεν τὸν μὲν ἐπὶ χαμαιζήλου μηλέας (φραγγομηλέας) (paradis), τὸν δὲ ἐπὶ τῆς συνήθου ἡμέρου μηλέας· ἐκ τοῦ πρώτου θέλει ἀποκτῆσωμεν ἓν δένδρον σπανίως ὑψόμενον ἐπέκεινα τῶν τεσσάρων ἢ πέντε γαλλικῶν ποδῶν, ἀλλ' οἱ καρποὶ του θέλουν εἶσθαι ἀσυγκρίτως μεγάλητεροι. Τοῦτο δὲ προέρχεται διότι ἡ χαμαιζήλος μηλέα, ὡς ἐκ παραφυάδος γεννωμένη, εἶναι φυσικὴ κατώρυξ, καὶ ἱκανῶς παρεσθραμμένη, ἐπομένως χορηγεῖ ὀλιγώτερον χυμὸν· ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου θέλει ὑψωθῆ τὸ δένδρον εἴκοσι ἕως τριάκοντα πόδας, καὶ οἱ καρποὶ του θέλουν εἶσθαι ἀσυγκρίτως μικρότεροι τοῦ πρώτου.

Διὰ νὰ εὐδοκίμησῃ τις ἐντελῶς εἰς τὴν πρᾶξιν τῆς ἐμφυτεύσεως, πρέπει νὰ ὑπάρχουν πρὸς τούτους μεταξὺ τῶν δένδρων (sujets) καὶ ἄλλαι ἀναλογαί μᾶλλον εὐκαταληπτότεραι. Ἄν ἐφύτεύ τις δένδρον τι εὐρῶστον ἐπὶ ὑποκειμένου τινός ἀσθενοῦς ἢ πάσχοντος μαρασμὸν, αἱ ῥίζαι καὶ τὸ στέλεχος κάτωθεν τοῦ ἐμφυλλισμοῦ δὲν θέλει γίνουσι οὐδέποτε ἀνάλογοι μὲ τὴν κόμην ἢ τοὶ τὸ ἄνω μέρος τοῦ δένδρου· καὶ αἱ μὲν ῥίζαι λεπταὶ οὔσαι δὲν ἤθελον παγιώσει ἱκανῶς τὸ δένδρον, ὥστε νὰ ἀντέγῃ εἰς τὴν προσβολὴν τῶν ἀνέμων· τὸ δὲ στέλεχος λεπτὸν καὶ ἰσχνὸν ὄν, θέλει καταντήσῃ μετ' ὀλίγον νὰ μὴ δύναται νὰ μετοχευῆ ἀνάλογον τροφήν εἰς τοὺς κλάδους, καὶ οὕτω τὸ δένδρον ἤθελε διαφθαρῆ. Καὶ ἐκτὸς τούτου εἰς τὴν πρόσφυσιν τοῦ ἐμφυλλισμοῦ μὲ τὸ ὑποκείμενον ἤθελε σχηματίζεσθαι ὑπέρογκος ἐξόγκωσις ἀσχημίζουσα τὸ δένδρον, ἥτις πολλάκις καρινοῦται καὶ ἐπιφέρει τὴν φθοράν τοῦ δένδρου. Ἀρμόζει πρὸς τούτους νὰ ἐμφυλλίζωμεν τὰς διαφορὰς τινῶν φυτῶν εἰς διαφορὰς ἐτέρων, ὅσας ἢ πείρα μᾶς ἔδειξε προσφοροτέρας, εἴτε ἕνεκα τῆς μεταξύ τῶν συγγενείας, εἴτε ἕνεκα τῆς ποιότητος τῆς γῆς εἰς τὴν ὁποίαν σκοπεύει νὰ τὰ φυτεύσῃ τις· π. χ. θέλει ἐμφυλλίξει τὴν ἀρμενικὴν μηλέαν εἰς κοκκιμηλέαν προερχομένην ἐκ πυρῆνος, ἢ εἰς

καλὴν δαμασκηνέαν· τὴν περσικὴν μηλέαν εἰς διάφορα ἤδη αὐτῆς, κ. τ. λ. Ὄπου τὸ ἔδαφος εἶναι ξηρὸν καὶ ἀμμώδες, θέλει ἐμφυτεύει τις τὴν περσικὴν μηλέαν εἰς ἀμυγδαλέαν· ὄπου δὲ εἶναι ὑγρὸν θέλει τὴν ἐμφυτεύει εἰς κοκκιμηλέαν. Προσέτι δὲ, πρέπει νὰ μεταχειρισθῆ τις ἀναλόγως μὲ τὸ ὑποκείμενον καὶ τὸ ἀρμόζον εἶδος τοῦ ἐμφυλλισμοῦ.

Προεκθέσαμεν ἤδη τὰ γενικὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐμφυλλισμοῦ, καὶ ἐπομένως θέλομεν πραγματευθῆ περὶ ἐκείνων ὅσα ὀλιγώτερον ἐξακριβώθησαν, τὰ ὑποῖα ἀνάγονται ἰδιαίτερος καὶ εἰς τὴν φυτικὴν φυσιολογίαν· εἶναι δὲ ἀναπόφευκτος ἡ γνώσις των καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κηπουροὺς.

1. Ὁ ὀφθαλμὸς ἢ τὸ ἐμφύλλισμα, ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν ᾖ τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὸν θέτει τις, ὡς προείπομεν, δὲν ἀλλάσσει παντάπασι ἢ πολλὰ ὀλίγον, τὸν καρπὸν καὶ τὸ μέγεθος τοῦ δένδρου. Τὸ σχῆμα, ἢ ὅλη μορφή, ἢ εὐεξία καὶ ἢ καχεξία διαμένουσι χωρὶς κάμειαν διαφορὰν, ἐκτὸς ὀλιγοτάτων τινῶν ἐξαίρεσεων. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀδιάφορον, ὅταν θέλει τις νὰ πολλαπλασιάσῃ διὰ τούτου τοῦ τρόπου εἰδὸς τι φυτοῦ ἢ τὴν διαφορὰν αὐτοῦ, νὰ ἐκλέγῃ ὀφθαλμοὺς, ἐπίπηγας ἢ ἐνθέματα προερχόμενα ἀπὸ εὖρωστα ὑποκείμενα, μὴ ἔχοντα κανὲν ἐλάττωμα καὶ προικισμένα μ' ὅλα τὰ προτερήματα, ὅσα θέλη τις νὰ διαδώσῃ εἰς τὰ νέα φυτὰ. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἂν θέλῃ τις νὰ διαιωνίσῃ ἀρρώστειαν τινὰ ἢ ἀνωμαλίαν, π. γ. τὴν ποικιλοχρωμίαν τῶν φύλλων, τὴν διανθίαν τῶν ἀνθέων κτλ. δύναται νὰ κατωρθώσῃ τοῦτο διὰ τοῦ ἐμφυλλισμοῦ· ἐπιτυχάνει δὲ ἔτι μᾶλλον, ὅταν ἐκλέγῃ τὸν κλάδον ἐκεῖνον, ὄπου τὰ συμπτώματα ταῦτα εἶναι μᾶλλον ἀνεπτυγμένα. Σημείωσαι ὅμως ὅτι ἐκεῖναι αἱ ἀρρώστιαι διαδίδονται, ὅσαι εἶναι κχαστατικάι, δηλ. ὅταν προέρχονται ἀπὸ ἐξαλλοίωσιν τοῦ διοργανισμοῦ, ἢ αἰτία τῆς ὁποίας μᾶς εἶναι ὡσεπιτοπλεῖστον ἄγνωστοι, καὶ ὅχι ὅσαι προέρχονται ἀπὸ τυχαίαν τινὰ βλάβην. Ἢ ἐπιτυχία δὲ θέλει εἶσθαι βεβαία, ὅταν ἡ ἀρρώστια εἶναι γενικὴ· ἀλλ' ἂν αὐτὴ ἐξαλλοιώνη ἐν μέρος μόνον τοῦ φυτοῦ, θέλει εἶσθαι ἀμφίβολος, ἐκτὸς μόνον ὅταν ᾖ τινὰ βλάβη ὅτι ἐνοφθαλμίσεν ἐξαλλοιωμένον ὀφθαλμόν. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι, εἰς φυτοσπορεῖόν τι φυτοκομεῖον ἢ φυτώριον, νεόφυτόν τι ἐξεβλάστησε δύο κλάδους, τῶν ὁποίων ὁ μὲν φέρει ἄνθη ἀπλᾶ ἤτοι ὀλιγοπέταλα· ὁ δὲ διπλᾶ ἢ πολυπέταλα, καὶ ὅτι θέλομεν νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸ πολυπέταλον εἶδος. Ἄν λάβῃ τις ἀπλῶς ἓνα ὀφθαλμόν πρὸς ἐνοφθαλμισμόν καὶ ἀπὸ τὸν φέροντα τὰ πολυπέταλα ἄνθη, ἐνδέχεται νὰ τὸν ἐκλέξῃ ὑποκάτω τοῦ μέρους ὅθεν ὁ διοργανισμὸς ἐξαλλοιώθη, ἂν καὶ ἤθελεν εἶσθαι

ὁ πλησιέστερος τῆς ἀνωμαλίας, καὶ νὰ ἀποτύχῃ. Ἀλλ' ἂν λάβῃ τις ἓνα ὀφθαλμόν τοῦ αὐτοῦ κλάδου, κείμενον ἄνωθεν, ἢ ἐπιτυχία εἶναι ἀσφαλῆς. (Ἀκολουθεῖ.) (6.)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Περὶ ἐγγαστριμυθίας.

Ἡ ἐγγαστριμυθία ἦτον γνωστὴ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, καθότι περὶ αὐτῆς γίνεται μνεῖα εἰς πολλὰ συγγράμματα παλαιὰ καὶ προπάντων εἰς ἐκεῖνα τοῦ ἵπποκράτους.

Οἱ ἐγγαστριμυθοὶ ἐθεωροῦντο ἄλλοτε ὡς κατέχοντες δαιμόνιον, ἐπειδὴ οἱ δεισιδαίμονες καὶ ἀμαθεῖς ἀπέδιδαν πάντοτε εἰς αἰτίας ὑπερφυσικὰς ὅ, τι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσωσι· δι' αὐτῆς τῆς ἀπατικῆς τέχνης οἱ τῶν ἐθνικῶν ἱερεῖς ὑπεδούλωναν τὴν πίστιν τῶν λαῶν καὶ ἐχρησιμοδούτου εἰς τοὺς ναοὺς τῶν θεῶν των. Ἀλλὰ σήμερον ὅτε ἡ πρόοδος τῶν ἐπιστημῶν ἐξαφανίσασα κατὰ μέρος τὰς δεισιδαιμονίας ἐφώτισε τὸν ὀρίζοντα τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς, ἡ ἐγγαστριμυθία εἶναι ἀντικείμενον θαύματος καὶ διασκεδάσεως, καὶ συμφωνοῦσιν ἅπαντες ὅτι δυνάμεθα νὰ μάθωμεν τὴν τέχνην αὐτὴν ὡς καὶ ὅποιοιδήποτε ἄλλην· τὰς δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον μαγικὰς ἐνεργείας τῆς πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν εἰς εἰδικὴν τινὰ ἐνέργειαν τῶν φωνητικῶν ὀργάνων.

Ἀπεδείχθη σήμερον ὅτι ἡ τέχνη αὕτη δὲν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας ἐνὸς μερικοῦ ὀργάνου εὐρισκομένου εἰς τὴν κοιλίαν καὶ δυναμένου νὰ ἐναρθρόνη φωνὰς, ἀλλ' ἀπλῆ τροποποιήσις τῆς συνήθους γλώσσης ἐπισηριζομένη εἰς τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ νὰ μιμῆται τις ὅλους τοὺς ἤχους ἐγγένει καὶ μερικώτερον τὴν εἰδικότητα ἐκάστης φωνῆς.

Οἱ ἐγγαστριμυθοὶ ποικιλοῦντες τεχνιέντως τὰς κλίσεις καὶ τονισμοὺς τῆς φωνῆς μεταχειρίζονται πρὸς τοῦτο τὰ ὁποῖα χορηγεῖ ἐκτεταμένη, ἐλεύθερος καὶ καλῶς γυμνασμένη φωνή, συνήθη μέσα, καὶ διὰ νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας περισσοτέρας πληροφορίας περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου θέλομεν ἀναφέρει ἐν συντόμῳ τινὰς τῶν φυσιολόγων καὶ ἐγγαστριμυθῶν οὔτινες ἀντιφάσουςι.

Κατ' ἀρχὰς, μολοντί ἡ ἀνατομία δὲν ἀπέδειξε ποτέ τι ὅμοιον, ἐνόμισαν, καὶ οἱ περισσότεροὶ νομίζουσι ἀκόμη, ὅτι ἡ φωνὴ τῶν ἐγγαστριμυθῶν ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν γαστέρα καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἰδέαν συνέταξαν τὴν λέξιν ἐγγαστριμυθία (ventriloquie) Ἰσλανδῆς (ἀγλωσσοστομογραφία βιβλίον I 11 κερ. 6.) λέγει ὅτι ἐνόσω τὰ δύο πέταλλα συνήθως ἐνωμένα μὲ τὴν

δίπλωσιν τοῦ μεσοφράγματος μένουσι διαχωρισμένα, ἡ φωνὴ φαίνεται ὅτι ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ στήθους καὶ ὅτι ἴσχυρον ἐγγαστριμύθιος. Ὁ Ἄμάν Νολλέτ Χάλερ καὶ τινες φυσιολόγοι νέοι νομίζουσι ὅτι ἡ φωνὴ τῶν ἐγγαστριμύθων γίνεται κατὰ τὴν ἀναπνοήν.

Οἱ ΚΚ. Ριχεράνδ καὶ Φουρνιέρης εἶναι γνώμης ὅτι ἡ φωνὴ τελεσθεῖσα εἰς τὴν γλωττίδα θλίβεται ἀκολούθως εἰς τοὺς πνεύμονας ὅθεν ἐξέρχεται βαθμηδὸν καὶ πνίγεται τότε εἰς τὸν λάρυγγα ἀντενεργοῦντα ἐπ' αὐτῆς ὡς ὁ βωβόκλις (sourdine) μουσικοῦ τινος ὄργανου.

Ὁ περιφημος ἐγγαστριμύθος Κ. Κόντε λέγει ὅτι ἡ φωνὴ τελεῖται ὡς συνήθως εἰς τὸν λάρυγγα, ἀλλ' ὅτι ἡ ἐνέργεια τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ ὄργανισμοῦ τὴν τροποποιεῖ καὶ ὅτι ἡ ἀναπνοὴ τὴν διευθύνει εἰς τὸν θώρακα ὅπου ἀντιχεῖ. Τέλος πάντων ὁ Δόκτωρ Λεσπαυόλος ὑπερήριξε εἰς τὴν γενομένην κατὰ τὸ 1821 συζήτησιν, ὅτι κυρίως διὰ τοῦ οὐρανίσκου τροποποιοῦνται οἱ ἤχοι εἰς τρόπον ὥστε ἡ φωνὴ ὑψομένη βαθμηδὸν ἀπατᾷ ὅτι εἶναι ἐγγαστριμύθιος. Ἡ τελευταία αὕτη θεωρία συμφωνεῖ μᾶλλον καὶ μὲ τὴν τοῦ ἐγγαστριμύθου Κ. Κυλομβάτου, κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρουσα ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῆς ἀποδίδει τὴν ἐγγαστριμύθιον εἰς μόνην τὴν ἐνέργειαν τοῦ οὐρανίσκου ὡς ἐμποδίζοντος τὸν ἀέρα τοῦ νὰ ἐξέρχεται τῶν χοάνων τῆς ρινὸς κατ' αὐτὸν, λέγει ὁ Κ. Κυλομβάτος, τὸν σοφὸν καὶ ἀξιοτίμον συναδελφὸν ἡ ὑπάρχουσα διαφορὰ μεταξύ τῆς πλεισίων καὶ μακρυνῆς φωνῆς εἶναι ὅτι ἀκούει τις τοὺς ἤχους τῆς πρώτης ἐξερχομένους ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὴν ρίνα, τοὺς δὲ τῆς δευτέρας ἀπὸ μόνον τὸ στόμα.

Ἐκ τούτων ἀπάντων ἐξάγομεν ὅτι ἡ ἐπιτηδειότης τῶν ἐγγαστριμύθων συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζωσι τὸν ἀέρα νὰ ἐξέρχεται διὰ τῆς ρινὸς καὶ κατορθόνουσι ὥστε τὸ βρευστὸν τοῦτο νὰ ἐκφύγη ἀπὸ τὸ στόμα θλίβοντες πλέον ἢ ὀλίγον τὸν οὐρανίσκον διὰ νὰ πλησιάζῃ ἡ ἀπομακρύνηται ἡ φωνὴ κατὰ τὴν θέλησιν, καὶ ὅτι τὸ νὰ λαλῇ τις ὡς ἐγγαστριμύθος ἢ ἐκ τῆς κοιτίας, ὡς ἀναρμόστως λέγεται, δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἔχη μερικὸν σχηματισμὸν τῶν πνευστικῶν καὶ φωνητικῶν ὀργάνων, ἀρκεῖ μόνον ἡ ὑψηλὴ φωνητικὴ μηχανὴ νὰ ἴηαι εὐκαμπτος καὶ μὲ μικρὰν ἐπιδεξιότητα καὶ γύμνασιν δύναται νὰ προάξῃ τὴν φωνητικὴν ἀπάτην λεγομένην ἐγγαστριμύθιον. (15.)

Περὶ πυρείων ἢ πυρεκβόλων φωσφορικῶν (briquets phosphoriques).

Τὰ φωσφορικὰ πυρεῖα, τῶν ὁποίων ἡ ἐφεύρεσις εἶναι ὀλιγοχρόνιος, κατέστησαν χρήσεως συνήθους. Τὰ κατασκευάζουσι διαφοροτρόπως. Ὁ συνη-

θέστερος τῆς κατασκευῆς τῶν τρόπος εἶναι ἡ ἀνάλυσις, εἰς μέρος θερμὸν, ὀλίγου φωσφόρου ἐντὸς μιᾶς κρυσταλίνου φιάλης μακρᾶς καὶ στενῆς. Ὄταν ἀνάλυσι ὁ φώσφορος θυβίζουσι εἰς τὴν φιάλην ἐν πεπυρακτωμένον ἐκ σιδήρου στέλεχος, ὁ φώσφορος ἀνάπτει τὸν ταράττου διὰ τινος στιγμῆς, καὶ ὅταν τὸ χρῶμα καταστῇ ἀρκετὰ ἐρυθρὸν, ἐκβάλλουσι τὸ στέλεχος καὶ ἐμφράττουσι τὴν φιάλην, ἐπομένως τὴν ἀφίνοσι νὰ ψυχρανθῇ, καὶ τὸ πυρεῖον εἶναι ἔτοιμον. Δὲν μένει πλέον εἰμὴ νὰ ἐφαρμώσουσι τὴν φιάλην εἰς ἐν ἔλυτρον ἢ θήκην ἐκ μετάλλου (τενεκὲ) κατασκευασμένην εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται νὰ περιέχῃ συγχρόνως καὶ τινὰ ξυλάρια, τῶν ὁποίων αἱ ἄκραι νὰ ἴηαι ἀλειμμένα μὴ θεῖον. Διὰ νὰ κάμῃ τὴν χρῆσιν τοῦ πυρείου τούτου εἰσάγουσι εἰς τὴν φιάλην ἐν ἐκ τῶν ξυλαρίων τούτων, δίδουσι μετὰ ταῦτα ἐν εἶδος κινήσεως στροφῶδους, καὶ ἐπιθέτοντες αὐτὸ ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ φωσφόρου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀποσπῶνται οὕτως μύρια τινὰ τὰ ἐκβάλλουσι παρρηθὺς ἢ φλόξ λαμβάνει ὑπαρξίν καὶ διαδίδεται εἰς τὸ θεῖον. Ἀποδίδουσι γενικῶς τὴν μεγάλην ταύτην εἰς τὸ ἀνάπτειν διάβειν τοῦ φωσφόρου, οὕτως κατασκευασμένου, εἰς μίαν ἀρχὴν ὀξυδιάσεως (oxidation), ἐντοσοῦτω ἢ ὑπαρξί, τῶν ὀξέων τοῦ φωσφόρου δὲν εἶναι εἰσέτι ἀρκούντως αἰτιολογημένη, καὶ ἐδυνατό τις εὐλόγως νὰ διίσχυρισθῇ, ὅτι ἡ διάβεισι αὕτη πρὸς τὸ ἀνάπτειν ὀφείλεται μόνον εἰς τὴν διαίρειν τὴν ὁποίαν ἀποκτᾷ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην.

Κάμνουσι εἰσέτι χρῆσιν μιᾶς δευτέρας μεθόδου ὡς πρὸς τὴν κατασκευὴν πυρείων φωσφορικῶν καὶ τὴν σύνθεσιν τῆς ὕλης, ὀνομαζομένη, Μαστίχη καυστική. Ὁ τρόπος οὗτος συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἀνάψῃς φώσφορον ἐντὸς ἀγγείου μικροστομίου, καὶ νὰ ρίψῃς ἀμέσως μαγνησίαν ἀποσβολημένην (calcinée), τὴν ὁποίαν ταράττουσι μὲ ἐν ἐκ σιδήρου στέλεχος. Ὄταν τὸ ὄλον κατανήσῃ ἡμαθυμένον (pulverulent) καὶ στερεῖται συμπήξεως, τὸ ἐμφράττουσι εἰκάζουσι, ὅτι ἐντεῦθεν παράγεται φώσφορος μαγνησίας εὐδιάθετος εἰς τὸ ἀνάπτειν αὐτομάτως εἰς τὴν ψηλάφῃσιν τοῦ ἀέρος καὶ πρὸ πάντων τοῦ νεπεροῦ ἀέρος. (12)

Τρόπος τοῦ ἐμποδίζεω τὸν γάρτην νὰ πίνῃ.

Ἀνάλυσε ἐν κομμάτιον στυπτηρίας ἤτοι στύψεως ἴσον μὲ ἐν κάρυον εἰς ἐν ποτήριον καθαρὸ ὕδατος, ἔπειτα ἀλειψε τὸ χαρτίον μὲ ἐν ἀπαλὸν σφογγάριον καὶ ἄφες το νὰ ξηρανθῇ.

Τρόπος τοῦ νὰ κάμῃς ἀδιάβροχον πᾶν εἶδος υἰάσματος.

Ἀναλύσας μίαν οὐγκίαν λευκοῦ κηρίου, πρόσθεσις εἰς αὐτὸ 300 περίπου δρ. πτητικῆς τερεβινθελαίου (νευτίου)· ἀφοῦ τὸ μίγμα συγκερασθῆεντελῶς, ἐμβρέχεις εἰς αὐτὸ τὸ ὑφασμα, καὶ ἔπειτα τὸ ἐκβάλλεις ἀμέσως καὶ τὸ κρεμάς διὰ νὰ ξηρανθῆ. Δι' αὐτῆς τῆς εὐκόλου μεθόδου δύναται νὰ κάμῃ τις ἀδιάβροχα καὶ τὰ λεπτότατα πανία ἴτοι τὰς μουσουλίνας κτλ. καθὼς καὶ τὰ χοντρά, χωρὶς νὰ χάσῃσι τὸ χρῶμά των ἂν τυχὸν καὶ εἶναι χρωματισμένα.

Τρόπος τοῦ νὰ διατηρήσῃ τις τὸ γάλα νωπὸν δι' ὀλόκληρα ἔτη.

Ὅταν βάλῃς τὸ νωπὸν γάλα εἰς μίαν ἐμποτήλιαν, καὶ τὴν στυπώσῃς στεγανῶς καὶ ἔπειτα τὴν ἐμβάλλῃς ἕως ἐν τέταρτον τῆς ὥρας εἰς βρασμένον ὕδωρ, δύναται νὰ διατηρηθῆ διὰ πολλὰ ἔτη σχεδὸν τοιοῦτον ὅποιον τὸ ἔβαλλες ἐν ᾧ ἦτον νωπὸν. Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη χρεωστεῖται εἰς τὸν Γάλλον κύριον Arpet.

Τρόπος τοῦ νὰ κάμῃς τρυφερὸν τὸ κρέας τῶν παλαιῶν ὀρνίθων.

Ἀφοῦ τὴν σφάξις βάλε τὴν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς κρῖον νερὸν εἰς τὸ ὅποιον ῥίπτεις μερικὰ ἀπλόχειρα στάκτης. Μαθησέτην, πλύνε τὴν, ξεκοιλισέτην καὶ ἄφες τὴν δώδεκα ἢ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς τὸν ἀέρα. Προπαρασκευάσε τὴν ἔπειτα καὶ βάλε τὴν νὰ βράσῃ ἕνα τέταρτον εἰς λέβητα ἐκβαλέτην πάλιν καὶ πέρασε τὴν εἰς τὴν σουβλαν. Ἀφοῦ δὲ μισοψῆθῃ ἀλειψέ τὴν μὲ ζεστότατον βούτυρον. Ἀκολουθῶν τὴν μέθοδον ταύτην εὐκόλως δύναται νὰ μεταβάλῃς τὸ τραχὺ κρέας ἐνὸς παλαιοπετεινοῦ εἰς τὸ τρυφερώτατον τοῦ καπονίου.

Ἄλλος τρόπος διὰ τὰ κρέατα.

Πρὸ τοῦ νὰ σουβλίσις ἢ νὰ βάλῃς νὰ βράσῃ πᾶν εἶδος κρέατος βωδινοῦ δηλαδὴ, προβαίου ἢ μοσχείου, πρέπει νὰ τὸ κοπανίσις δυνατὰ μὲ ξύλινον κόπανον περίπου ἕνα λεπτὸν τοῦλάχιστον· ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι τὸ μέγα μυστήριον δι' οὗ τὰ κρέατα γίνονται τρυφερά καὶ νόστιμα. Ἄλλ' ὁ ἀπλούστατος οὗτος τρόπος δὲν εἶναι γνωστός εἰς πολλούς. (6)